58

சிக்கன் பிரியாணியும் சீதேவி படமும்

கதவு தட்டப்படுவதைக் கேட்டுப் புரண்டு படுத்தான் நாகராஜன். தம் அறைக் கதவுதானா என்று நிதானிக்க மேலும் இரண்டு நிமிடங்களை எடுத்துக் கொண்டான். வெளியிலிருந்து "அண்ணே... அண்ணே" என்கிற குரல். கண்கள் மூடியிருந்தாலும் ஜன்னல் வழி வந்த வெளிச்சம் இமை விளிம்புகளை ஊசியாய்க் குத்தின. சிரமப்பட்டுக் கண்ணைத் திறந்து, ஒரு சின்னத் தவளைக் குட்டி மாதிரி சுவரில் இருந்த கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். ஒன்பதாகப் பத்து நிமிடம் இருந்தது.

'சை. இன்னும் பொழுதே விடியல்லே. அதுக்குள்ளாற வந்துட் டானுங்களே பேமானிப் பசங்க—' என்று மனசுக்குள் வசை புரண்டது. முந்தின இரவு நீண்ட நேரம் விழித்திருந்தது, தண்ணீர் கலக்காது பச்சையாகச் சாப்பிட்டிருந்த மால்ட் விஸ்கி, இரண்டும் தலையை இடித்துக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தான்... கண்ணைத் திறந்தால் இடி, எரிச்சல்,,

தயங்கித் தயங்கி ஒருவிரல் முட்டி கதவைத் தட்டிக் கொண்டே யிருந்தது. இனி தூங்க முடியாது. சிரமப்பட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தான். மண்டை இடித்துக் கொண்டேயிருந்தது. எழுந்து நின்றான். நழுவிய கைலியைக் கட்டிக் கொண்டான். மேசை டிராயருக்குள், கை விட்டுத் துழாவி ஒரு 'கால் பாட்டிலை' எடுத்தான். இந்தக் காலை நேர தலையிடிருக்கென்று முந்தின இரவில் சேமித்து வைத்தி ருந்த விஸ்கி. 'ஊனுக்கு ஊன்' என்பது, அன்று கண்ணப்ப நாயனார், காளத்தி நாதரைச் சாட்சியாக வைத்துக் கண்டுபிடித்திருந்த மருத்துவ மரபு. விஷத்துக்கு விஷம். விஸ்கிக்கு விஸ்கி. பானம், பாதரஸம் போல இளஞ்சூட்டோடு உள்ளிறங்கியதும் தான், கால் தரையில் பரவி நின்றது. இடியும் விலகியது.

கதவைத் திறந்தான் நாகராஜன்.

ஓர் அழுக்கு மூட்டை, நானூறு மைலுக்கு அப்பாலிருந்து வந்திருக்கிற அழுக்கு. ரயிலழுக்கு, ஒரு கிராமத்து அழுக்கு. கையில், சாயம்போன மஞ்சள் நிறக் கல்யாணப் பையை வைத்துக் கொண்டு, பயமும், அசட்டுத்தனமும் கலந்த சிரிப்புச் சிரித்தது.

ஆளை நிதானிக்க முயன்றான் நாகராஜன்.

பேரு மண்ணாங்கட்டிங்க. அண்ணன் தொகுதிக்காரங்க. அண்ணன் இல்லீங்களா? போனவாட்டி வந்தப்போ, அண்ணன் கூட உங்களைப் பார்த்திருக்கேங்க...'

பனி விலகியது நாகராஜனுக்கு.

அழுக்கல்ல. முன்னால் நிற்பது அதிர்ஷ்ட தேவதை! ஏதோ ஒரு வேலை விஷயமாகப் போன முறை அண்ணனிடம், இதே மாதிரி ஒரு காலை நேரத்தில் வந்த தேவதை அண்ணன், 'கொஞ்சம் செலவு ஆகும்' என்று சொல்லியிருந்ததும், 'பணத்தோட வர்றேங்க' என்று இது எழுந்து போனதும், அவன் மூளை அவனுக்குத் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லியது.

மகிழ்ச்சியோடு நாகராஜன், 'வாங்க மண்ணாங்கட்டி, வாங்க உள்ளே, வாங்க...' என்று வரவேற்று அழைத்துச் சென்றான். 'உட்காருங்க' என்று ஒரு நாற்காலியைக் காட்டினான்.

மண்ணாங்கட்டி உட்கார்ந்தான். படுக்கையில் சாய்த்து கொண்ட நாகராஜன், ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு சொன்னான்.

"அண்ணன் உங்களைக் கேட்டுக்கிட்டேயிருந்தாரு. எங்கே மண்ணாங்கட்டியைக் காணோம், மண்ணாங்கட்டியைக் காணோம்னு."

"கேட்டாருங்களா."

"ஆமா. தெனம் ரெண்டு வாட்டி கேப்பாரு, தொகுதி மக்கள் ஆச்சே. ஓட்டு போடற தெய்வங்களாச்சே. உங்களை மறந்துட முடியுமா?"

மண்ணாங்கட்டிக்கு மயக்கம் வராத குறை. இம்மாம் பெரிய ஊரில், இம்மாம் பெரிய இடத்தில், இம்மாம் பெரிய மனிதர் தன் பெயரை ஒரு நாளைக்கு ரெண்டு வாட்டி சொல்வதென்றால், மண்ணாங்கட்டி சிரித்தான். ஒரு மிகப் பெரிய சிரிப்பு அது. அத்தனை பற்களையும், நாக்கையும், உள் நாக்கையும் காட்டி, ஆனால் சப்தமில்லாமல், சிரித்தான்.

“அண்ணன் இல்லீங்களா?”

“இல்லை. இப்பத்தான், ‘பெரியவரோட’ பலகாரம் சாப்பிடப் போனாரு. பெரியவருக்கு நம்ம அண்ணனை, ஒரு நாளைக்கு நாலு முறையாவது பார்க்காமே இருக்க முடியாது. தலைவெடிச்சுடும். தம்பி வரல்லையா, தம்பி வரல்லையான்னு கேட்டுக்கிட்டு இருப்பாரு. ஆனா பாருங்க, நீங்க நம்புவீங்களோ, மாட்டீங்களோ, போறப்போ ஒரு வார்த்தை சொன்னாரு, ஊருலேந்து, நம்ம மனஷங்க யாராவது வருவாங்க. வந்தா கவனி. நான் இல்லேன்னா என்ன, நானும் நீயும் ஒன்று தானேன்னுட்டுப் போனாரு.”

மண்ணாங்கட்டி நெகிழ்ந்து போனான்.

“ஊருல பாப்பா கூட சொல்லுச்சிங்க. அண்ணனைப் பார்த்தா வழி பொறக்கும்னு?”

“பாப்பாவா?”

“என் தங்கச்சிங்க. என் ஒடன்பொறப்பு, என் மவ. எல்லாம் அதுதாங்க. சக்திக்கு மீறி பெரிய இடத்துலதான் கெட்டி வச்சேன். பையன் சரியில்லே. வாழாவெட்டியா வீட்டுக்கு வந்துடுச்சி. நல்ல வேளையா எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படிக்க வச்சுட்டேன். டைப்பு, சுருக் கெழுத்து எல்லாம் தெரியுங்க. அதுக்குதான் நீங்களும் அண்ணனும் மனசு வச்சி ஒரு வேலை வாங்கி குடுத்திட்டீங்கன்னா, அது வாழ்ந்து டுங்க. வாழ வேண்டிய பொண்ணை ஊட்டுல ஒக்காத்தி வச்சுக் கிட்டு, சோறு தொண்டையில இறங்கலீங்க. அண்ணன் சொல்லி யிருந்தாங்க. கொஞ்சம் செலவாகுண்டா மண்ணாங்கட்டி, ஏதாவது புரட்டிக்கிட்டு வந்துடு. நிச்சயமா வேலையை வாங்கிடலாம்னாங்க. நம்ம பூர்வீக சொத்துன்னு கொஞ்சம் நெலம் இருக்குங்க. பாப்பா வுக்கு இல்லாமே வேறு எதுக்குன்னு, அதை அடமானம் வச்சு, பணம் கொண்டாத்திருக்கேங்க... நீங்களும் அண்ணனும் மனசு வச்சு...”

“செஞ்சுடலாம்... வேலை முடிஞ்சுதுன்னே வச்சுக்குங்க... அண்ணன் மத்தியானம் கோட்டைக்கு வந்துடுவாரு... நாம அண்ணனை அங்கயே பார்த்துடலாம்...”

நிம்மதியோடு சரி என்றான் மண்ணாங்கட்டி.

நாகராஜன் மணியைப் பார்த்தான். ஒன்பது நாற்பதாயிருந்தது. லேசாகப் பசிக்கத் தொடங்கியிருந்தது. எழுந்து மேசை விரிப்புக்குக் கீழே இருந்த ஒரு சீட்டை எடுத்தான்.

"நீங்க டீ சாப்பிட்டீங்களா."

"இல்லீங்க."

"கீழே ஓட்டல் இருக்கு. போய் சாப்டுட்டு, என் பேரைச் சொல்லி ஒரு ஸ்டிராங் கப் டீ அனுப்பச் சொல்லுங்க. அப்படியே, பக்கத்திலேயே லாண்டரிக்கடை, இந்தச் சீட்டைக் கொடுத்தீங் கன்னா துணி தருவான், வாங்கிட்டு வந்துடுங்க.'

மண்ணாங்கட்டி பலமாகத் தலையாட்டிவிட்டு, சீட்டை எடுத்துக் கொண்டு போனான்.

நாகராஜனுக்கு மனசுக்குள் குறுகுறுத்தது. என்ன ஒரு அதிர்ஷ்ட நாள் இது என்று பொங்கியது. தலை இடி, சோர்வு எல்லாம் பறந்து போயிருந்தன. அனுபவித்துச் சாப்பிடலாமே. விஸ்கி, சிக்கன் பிரியாணி, கார் சவாரி... ஸ்வாகத் ஓட்டல் மல்லிகைப்பூ...

பையன் டீ கொண்டு வந்தான்.

டீயைக் கொடுத்து முடிக்கையில், மண்ணாங்கட்டி துணியோடு வந்தான்.

"நான் குளிச்சுட்டு வந்துடறேன்... அப்புறம் நீங்க குளிக்கலாம்."

"ஆவட்டுங்க."

ஒரு சிகரெட்டைப் புகைத்துக் கொண்டு, குளியல் அறைக்குள் நுழைந்தான் நாகராஜன்.

தனியாக விடப்பட்ட மண்ணாங்கட்டி, மிக மகிழ்ச்சியில் இருந்தான். இந்த நாகராஜ் அண்ணன்தான் எவ்வளவு இயல்பாக டீ குடிக்கிறியா, என்றல்லவா கேட்டார்?

குளித்து முடித்து வெளிவந்த நாகராஜன், அந்த லாண்டரி வேட்டியைக் கட்டும்போது மண்ணாங்கட்டி வியந்து போனான்.

இது என்ன வெள்ளை? சுண்ணாம்பு வெள்ளையைக் காட்டி லும் வெள்ளையாக அல்லவா இருக்கிறது. பாம்புத்தோல் போன்று சுருண்டு சுருண்டு நெளிந்தது அந்த டெரிகாட்டன் வேட்டி. கோழி இறகு போன்ற மினுமினுப்பு. தவிர்க்க முடியாமல், தன் வேட்டி யோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து வெட்கப்பட்டுக் கொண்டான்.

'மாற்றுக்குக் கட்டிக்க ஒரு வேட்டி கொண்டாறாமே வந்துட்டேனே. என் புத்தியைச் செருப்பாலே அடிக்கனும்?' என நொந்து கொண்டான்.

அதிவெள்ளைச் சட்டையும் வேட்டியுமாக முன்னால் நாகராஜனும், அழுக்குச் சட்டையும் வேட்டியுமாகப் பின்னால் மண்ணாங்கட்டியும் கீழே இறங்கினார்கள்.

அந்தப் பெட்டிக் கடையில் ரெண்டு பாக்கெட் கோல்ட் பிளேக் சிகரெட்டும் ரெண்டு தீப்பெட்டியும் வாங்கிட்டு வாங்க. அதுக்குள்ளே நான் ஒரு டாக்சி ஏற்பாடு பண்றேன்' என்று மண்ணாங்கட்டியை அனுப்பி வைத்த நாகராஜனை உரசிக் கொண்டு நின்றது ஒரு டாக்சி.

"வணக்கண்ணே" என்றான் டிரைவர்.

"டேவிட்டா... உன்னைத்தான் எதிர்பார்த்தேன். எங்கே 'சவாரியா போயிட்டுயோன்னு நினைச்சேன்."

'மாமுல் டூர்தானே அண்ணே.'

'உம்.'

'முதல்ல பெட்ரோலுக்கு ஒரு நூறு ரூபாய் தட்டிருங் கண்ணே.'

சிகரெட்டோடு வந்த மண்ணாங்கட்டியிடம், 'டாக்சி புக் பண்ணியாச்சி. ஒரு இருநூறு ரூபாய் கொடுங்க அவருகிட்டே...' என்றவாறு டாக்சியில் ஏறி உட்கார்ந்தான் நாகராஜன். முன்னால் ஏறப்போன மண்ணாங்கட்டியைத் தடுத்துத் தன் பக்கத்தில் உட்கார வைத்துக் கொண்டான்.

மண்ணாங்கட்டி, மஞ்சள் பையிலிருந்து ஒரு பேப்பர் பொட்டலத்தை எடுத்தான்.

'புளி சாதமா.'

வெட்கத்தோடு சிரித்துக்கொண்டே, மண்ணாங்கட்டி 'பணங்க' என்றான். பொட்டலம் நறநறவென்று பிரிந்தது. பச்சைப் பச்சையா நூறும் ஐம்பதும், பத்தும் ஐந்துமாக நோட்டுகள் குறுகிக் கிடந்தன. இரண்டு நூறை எடுத்து டிரைவரிடம் கொடுத்தான் மண்ணாங் கட்டி. டிரைவர் 'சாமி' என்று முனகிக்கொண்டு, ஸ்டீரிங்கைத் தொட்டுக் கும்பிட்டுவிட்டு வண்டியைக் கிளப்பினான். டிரைவ் இன்னில் நெய்த் தோசையைச் சட்னியில் புரட்டிக் கொண்டு நாகராஜன் சொன்னான்.

"கோட்டைக்குப் போறோம். அண்ணன் வருவாங்க— பார்த்துப் பேசிட்டீங்கன்னா விஷயம் முடிஞ்ச மாதிரிதான்."

"செய்யுங்க... உங்களுக்குப் புண்ணியமா போவும். அண்ணே தண்ணி காணாத செடியாட்டம் அந்தப் பொட்டைப் புள்ளைவாடி

வதங்கி வாசல்லே உட்கார்ந்திருக்கிற பாத்தா, வயிறு எறியுதுங்க— வேலை கிடைச்சா, அதும் வாழ்வுக்கு உத்தரவாதமாயிடும்... நாம எப்படியோ கையும், காலும், வச்சு புளச்சுக்கிடலாம்."

சாப்பிட்டு முடித்ததும் மண்ணாங்கட்டி சொன்னான்.

"நாம கேக்காமயே கெட்டிச் சட்னிதரானே."

வண்டி ஜெமினியைத் தொட்டுத் திரும்பியது. மைல் நீளத்துக்கு வைத்திருந்த சினிமாப் போஸ்டர்களைப் பார்த்தான் நாகராஜன். ஸ்ரீதேவி ரொம்பத் தாராளமாகத் தெரிந்தாள்.

"டேவிட். ஸ்ரீதேவி படம் தமிழா, தெலுங்கா?"

"தெலுங்கு தாண்ணே. நம்ம படத்துல தான் அந்த அம்மா போத்திக்கிட்டு, போத்திக்கிட்டு வருவாங்களே."

"நைட்ஷோக்கு டிக்கெட் கிடைக்குமா?"

"நமக்கில்லாமையா?"

"நம்ம ஊருக்கு 'பதினாறு வயதினிலே' வந்துருக்கண்ணே" என்றான் மண்ணாங்கட்டி.

'ப்ச்' என்றான் டேவிட்.

நாகராஜன் மண்ணாங்கட்டியிடம் சொன்னான்.

"ஒரு ஆயிரம் ரூபாயைத் தனியா எடுத்து எங்கிட்டே கொடுத்துடுங்க. நாலு பேரை பாக்க வேண்டியிக்கும்..."

மண்ணாங்கட்டி மீண்டும் அந்தப் பொட்டலத்தை எடுத்து நறநறவென்று பிரித்து, ஆயிரத்தை எடுத்து பக்தியோடு நாகராஜனிடம் கொடுத்தான். வாங்கி உள் சட்டைப் பையில் வைத்தான் நாகராஜன்.

கோட்டைக்குள் நுழைகையில் மண்ணாங்கட்டிக்கு உடம்பு சில்லிட்டது. மேனி முழுதும் ஒரு புளகாங்கிதம் பரவிற்று. தன் வாழ்க்கையிலும் தன்னால் கோட்டைக்குள், ஒரு காரில் உட்கார்ந்து நுழைய முடியும் என்று நம்பியவன் அல்லவே அவன்.

காரைவிட்டுக் கீழே இறங்கி நின்றதும் கால் கூடக் கூசியது. முதல் அமைச்சர் முதலான மந்திரிகளும், பெரிய பெரிய அதிகாரிகளும், எம்.எல்.ஏக்களும் நடக்கிற அந்தப் புண்ணிய பூமியில் நின்றதுமே, தன் பாப்பாவுக்கு வேலை கிடைத்து விட்டது என்றே நம்பினான் அவன். கண்ணில் நீரே கோர்த்துக் கொண்டது.

'வாங்க' என்று மண்ணாங்கட்டியை அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே போனான் நாகராஜன். அந்த நீள வராந்தாவில் உலவிய பெருமக்களைக் கண்டு வாய் அடைத்துவிட்டது மண்ணாங்கட்டிக்கு. என்ன மாதிரி வெள்ளை வேட்டிகள். சட்டைகள். எந்தத் தறிகாரன் நெய்தது இந்தத் துகிள். ஒரு தும்பு தூசி இருக்குமா இதில்? பெரிய மனிதர்கள் என்றால் இவர்கள் அல்லவா? பின்னே என்ன? முதலமைச்சரோடு சமமாக உட்கார்ந்து பேசுகிறவர்கள் இப்படித் தானே இருக்க வேண்டும்?

எதிர்ப்பட்ட சிலர் நாகராஜனோடு நின்று பேசினார்கள். சிலரை, நாகராஜனே மறித்து நின்று பேசினான். கொஞ்சம் தள்ளிக் கைகட்டிக் கொண்டு நின்றிருந்த மண்ணாங்கட்டியைச் சுட்டிக் காட்டிப் பேசினான். மண்ணாங்கட்டிக்கு வயிற்றில் பால்வார்த்த மாதிரி இருந்தது. எவ்வளவு அக்கறையோடு இந்த அண்ணன் பாப்பாவுக்காகப் பேசுகிறது என்று நெகிழ்ந்தான். நாகராஜனோடு நின்று பேசியவர்கள் திரும்பி இவனைப் பார்க்கும் போதெல்லாம், இயன்றவரை தன் முகத்தை வருத்தத்தோடு வைத்துக்கொண்டு அவர்களைப் பார்த்துக் கும்பிட்டான். 'சாமி துரை! எங்க வீட்டுப் பாப்பாவுக்கு ஒரு வேலை போட்டுக் கொடுத்தீங்கன்னா, என் தோலாலே உங்களுக்குச் செருப்பு தச்சிப் போட்டுடுவேன்' என்று சொல்லாமல் சொன்னான் மண்ணாங்கட்டி. அவர்களும் அவனைப் புரிந்துகொண்டார்கள் என்றே நம்பினான் அவன்.

மதியம் ரெண்டு மணிக்குத்தான் அண்ணன் கோட்டைக்கு வந்தார். மண்ணாங்கட்டியைப் பார்த்ததும், 'அடடே நீயா..' என்றார். தன்னைப் பார்த்ததும் அடையாளம் கண்டு கொண்ட அண்ணனின் பெருந்தன்மையை நினைத்து நெகிழ்ந்தான். கும்பிட்டது, கும்பிட்ட கையோடு கை அவிழாமல் நின்றிந்தான் மண்ணாங்கட்டி.

"உன் தங்கச்சி விஷயமா பெரியவங்க கிட்டே இன்னிக்கு காலைலே பேசினேன்... உம்..."

"மண்ணாங்கட்டி" என்று எடுத்துக் கொடுத்தான் நாகராஜன்.

"தெரியுமே.. மறந்தா போயிடுவேன்.. பெரியவங்களும் ஆகட்டும், பாக்கலாம்னு சொல்லிட்டாங்க... இந்தச் சின்ன பூதங்கள் தான் மறிச்சுக்கிட்டு நிக்குது. அதை நான் பாத்துக்கறேன்."

"அண்ணே நீங்க தான்..." என்று பேசமுடியாமல் கண்களில் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் வழிய நின்றான் மண்ணாங்கட்டி.

ச்சூ... ச்சூ... அழாதே... எல்லா விவரங்களையும் நாகராஜ்கிட்டே கொடுத்துடு... இந்தா நாகராஜ் இவருகிட்டே எல்லா 'பர்ட்டி குலர்சை'யும் வாங்கிட்டு, ஸ்டேஷனுக்கு, போயி நீயே வண்டியேத்தி விடு...' என்றார் அண்ணன்மிக அன்பான தொனியில்.

'நீங்க சொன்னதைக் கொண்டு வந்திருக்கேங்க' என்று ரகசியம் போல, மெல்லிய குரலில் சொன்னான் மண்ணாங்கட்டி.

'இந்தச் சனியன்களையெல்லாம் நான் கண்ணாலையும் பார்க்கிறதில்லை. கையாலயும் தொடறதில்லை. எல்லாம் இந்த நாகராஜ் பாத்துக்குவான் — நான் பெரியவங்களைப் பார்க்கணும் வரட்டுமா... கவலையில்லாமே போங்க மண்ணாங்கட்டி நான் பாத்துக்கறேன்...' என்று சொல்லி, அன்போடு மண்ணாங்கட்டியின் தோளில் தட்டிவிட்டு அவசரமாக வெளியேறினார் அண்ணன்.

மதியம் ஒரு பிரமாண்டமான ஓட்டலில், முக்கியமான நபர்கள் இவர்கள் என்று ரகசியமாக மண்ணாங்கட்டிக்குச் சொல்லி, மூன்ற பேருக்கு விருந்து கொடுத்தான் நாகராஜன்.

அந்த சர்வர்களின் நாசுக்கான நடை, உடை, பாவனைகளைப் பார்த்தே பசி தீர்ந்துவிட்டது மண்ணாங்கட்டிக்கு. சர்வர்கள் என்றால், தொடைக்கு மேல் வேஷ்டியை வழித்துக் கொண்டல்லவா இருக்க வேண்டும். கிளாசுகளில், ஓசை படாமல் பாட்டிலைச் சாய்த்து, பானங்களை நிரப்பும் நேர்த்திதான் என்ன. குனிந்து குனிந்து மகாராஜாவுக்கு முன்னால் நிற்கிற சேவகர்கள் மாதிரி அவர்கள் காட்டும் பாவனைதான் என்ன?

தன்னையே ஒரு பெரிய மனிதராக, முதல் முறையாக உணர்ந் தான் மண்ணாங்கட்டி. ஒரு தர்மப் பிரபுவைப் போல, 'சாப்பிடு பவர்கள் என் பணத்தில் சாப்பிடுகிறார்கள்' என்று களி கூர்ந்து வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். விதவிதமான உணவுப் பொருள்கள் தட்டுகளில் வந்தமர்வதும், மறைவதும் மிக ஆச்சர்ய மாய் இருந்தன.

கிட்டத்தட்ட தொள்ளாயிரத்தைத் தொடும் பில் ஒரு புத்தகம் போல், மூடி வந்தது. பசியாறியவர்கள் ஆச்சரியத்துடன் பார்க்க, அந்த மஞ்சள் பை பழங்காகிதப் பொட்டலத்தைப் பிரித்தான் சந்தோஷத்துடன் மண்ணாங்கட்டி.

வண்டி புறப்படத் தயாராயிற்று.

"அண்ணே! உங்களைத்தான் தெய்வமா நம்பறேன். பெத்தவங் களையும் விழுங்கிட்டு, புருஷனையும் விட்டுட்டு அந்தப் பொட்டப்

புள்ளைக்கு நீங்க தான் மனம் இறங்கணும்... அதுக்கு ஒரு வேலை வைக்கணும்...” என்றவன், நாகராஜனே திடுக்கிட, அவன் காலில் விழுந்தான். ஒரு சிறு கும்பல் கூடிவிட்டது. சாட்டையால் யாரோ அடித்தது மாதிரி இருந்தது நாகராஜனுக்கு.

“ஐயையே' என்ன இது? ஒன்றும் கவலைப்படாமே ஊருக்குப் போங்க... நான் பாத்துக்கறேன்...” என்று வண்டியேற்றி விட்டான் நாகராஜன். வண்டி புறப்படும் வரை கூப்பிய கையும், அழுத கண்ணுமாக இருந்தான் மண்ணாங்கட்டி.

“டிக்கெட் கிடைச்கூடுச்சா.”

“நமக்கில்லாமையா?” என்றான் டேவிட்.

'இரு, சிகரெட் வாங்கி வந்துடறேன்' என்று கடையை நோக்கி நடந்தான் நாகராஜன். பையிலிருந்து பணத்தை எடுத்தான், ஈரத்தால் நோட்டு பிசுபிசுத்தது. மண்ணாங்கட்டியின் அழுத முகம் நினைவில் வந்தது. கண்ணீரா அது? என்று தோன்றியது. இல்லை, வியர்வை. அவன் காலில் விழுந்தபோது ஏற்பட்ட 'சொரேல்' என்கிற உணர்வு மீண்டும் தோன்றியது.

“எப்படியாவது மண்ணாங்கட்டியின் தங்கைக்கு வேலை வாங்கிக் கொடுத்துவிட வேண்டும்” என்று முதல் முறையாக நினைத்தான் நாகராஜன்.

1986